

РЕШЕНИЕ

№ 3101

гр. София, 11.06.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 27.02.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова и при участието на прокурора Поповска, като разгледа дело номер **1215** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 АПК, във връзка с чл. 87 от ЗУБ.

Образувано е по жалба на А. Ф. Д., гражданин на И., с адрес С., [улица], стая 313, срещу Решение № 28 / 16.01. 2012 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при МС, като се иска отмяната му.

В жалбата се излагат съображения за нарушения на материалния закон и неправилност на приетото, че спрямо него не е налице реална опасност, свързана с личното му положение поради отправена заплаха от неправителствени въоръжени групировки, отвличане на малолетното му дете, които факти сочели на сериозен риск от „преследване” по смисъла на закона в контекста на основанията за преследване по чл. 8 ЗУБ. Счита приложимост на съдебната практика на Съда на ЕС – Решение от 17.02.2009г. по делото Е., С-465/07, с което по тълкуването на чл.15,б. „в” от Директива 2004/83/ЕО вр. чл.2, б.”д” от същата директива е постановено, че съществуването на тежки лични заплахи срещу живота и личността на търсещия закрила, не е подчинено на условието същият да представи доказателства, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи. Твърди се и противоречие на приетото за обстановката в И. с изложените факти в справка № 5145/18.10.2011г. на специализираната дирекция при ДАБ. Позовава се на съобщения на различни информационни източници, в това число и български медии за актове на насилие към 30.07.2011г., 06.11.2011г., 08.11.2011г., 26.01.2012г. от което и извод, че обстановката в И. особено след изтеглянето на американските военни контингенти оставала несигурна и неспокойна. Пред съда е представена справка за

съобщения в български медии за терористични актове в И. на от дати 22.09.2011г.; 27.09.2011г.; 05.11.2011г.; 12.11.2011г. и 22.12.2011 г. Тези факти за обстановката в И. – публикациите в българските медии са приети за публично известни и ненуждаещи се от доказване.

Искането за отмяна се поддържа и в съдебното заседание по делото от процесуалния представител на жалбоподателя изцяло като постановено в несъответствие с материалния закон и целта на закона. Иска се решението да бъде отменено, а административната преписка върната за ново обсъждане с довод, че отговарял на изискванията по чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ, с оглед на което следвало да му бъде предоставен статут на бежанец.

Ответникът – председателят на ДЪРЖАВНА АГЕНЦИЯ ЗА БЕЖАНЦИТЕ при МС, не е изразил становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура, изразява становище за основателност на жалбата, както и че не са налице основанията по чл. 9 ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут на жалбоподателя.

Съдът като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, и извърши цялостна проверка на оспорения акт по реда на чл.168 АПК и на непосочени в жалбата основания, приема за установено от фактическа страна следното:

С обжалваното решение е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут след проведено производство по общия ред – по реда на чл. 72, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 70, ал. 2, вр. чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗУБ е разгледана молбата на жалбоподателя за закрила в Р. Б. с вх. № 10935 от 06.09.2011 г. на ГПУ Е. и лично пред длъжностните лица на ДАБ-МС по молба вх. № 1147/08.09.2011 г. на РПЦ-С.. Жалбоподателят А. Ф. Д. е лице от мъжки пол, роден на 25.12.1984 г. в [населено място], И., гражданин на И., арабин по народност,

по вероизповедание мюсюлманин-сунит, женен с едно дете, с ЛНЧ [ЕГН], без документи за самоличност. Самоличността е установена първоначално въз основа на декларация по чл. 30, т. 3 от ЗУБ, а впоследствие - по представена иракска лична карта. На самостоятелно основание закрила от Р. Б. е поискана от съпругата на жалбоподателя Х. А. Ш., ЛНЧ [ЕГН] и малолетната му дъщеря Х. А. Ф., ЛНЧ [ЕГН].

В хода на административното производство са предприети всички предвидени процесуални действия по ЗУБ, под № УП 5072 на ДАБ от дати 08.09.; 09.09.2011г.; 24.10.2011г.; 04 и 22.11.2011г.; 16.12.2011г. а именно: връчени са указания относно реда за молбата за статут, за процедурата, правата и задълженията му като чужденец в производството по разглеждането ѝ, удостоверено надлежно с подписи на жалбоподателя и длъжностно лице; съставен е регистрационен лист на името на жалбоподателя и Е. дактилоскопна карта; приета е декларация за самоличността и семейното ѝ положение; отправени са покани да се яви на. в Агенцията; съставени са писмени протоколи за проведени интервюта в рамките на ускореното производство и производството по общия ред.

Изискано е и становище на ДАНС, по което с писмо от 30.09.2011г. е отговорено, че не се възразява по искането на лицето за закрила.

Производството по разглеждане на искането за закрила от Р. Б. е образувано и

въз основа на Решение № 2874/20.09.2011г. за образуване на производство за предоставяне на статут в Р. Б. на по молбата на жалбоподателя. С докладва записка от 08.11.2011г., е докладвано за преминаване от ускорено производство в производството по общия ред поради изтичане на тридневния срок за вземане на решение в първото производство.

В рамките на производството по общия ред са проведени интервюта от 22.11. 2011г. и 16.12. 2011г. Становището от главен експерт при РПЦ – С. от дата 19.12.2011г. е бъде постановен отказ да се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут. Приобщена е като доказателство и Справка с вх.№ 5145/18.10.2011г. на Дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и Европейски бежански фонд” относно актуалната обстановка в И. .

Решението е връчено на жалбоподателя на 19.01. 2012 г., а жалбата е депозирана на 21.01. 2012 г., т.е.в преклузивния срок по чл. 87 от ЗУБ и е процесуално допустима.

Съгласно протоколите за проведено интервю, неоспорени като доказателства по делото, жалбоподателят е посочил следните факти като основания да му бъде предоставена закрила:

-На 12.03.2011 г. със семейството нелегално напуснал И., установил се в С., [населено място] до месец август 2011 г., след което отпътували за Т. и оттам на 05.09.2011 г. са задържани от българските гранични власти, при опит да преминат без разрешение на територията на Р. Б..

-Твърди отправена заплахата от терористични групировки - Армията на М. и Силите Б. веднага след падането от власт на С. Х.. Бил сунит и е свързван със стария режим.

-През 2005 г. бил отвлечен заедно с баща си от въоръжени шиитски милиции докато били на пазар - двамата били качени в микробус и отведени извън [населено място], след нанесен побой, жалбоподателят бил освободен, тъй като не бил важен и нямал нищо общо със стария режим а баща му след време, но вече не помнел нищо.

- В началото на 2011 г. заедно със семейството си живеели в джамия поради липса на средства.Напускането през 2011г. на И. мотивира конкретно с отвлечането на дъщеря му през февруари 2011 г. от неизвестни лица и по-късно открита от полицията изоставена в парк с писмо в ръка, което съдържало нареждане жалбоподателят и съпругата му да напуснат джамията, в която живеели и района. След този инцидент вуйчото на съпругата му им помогнал да напуснат И..

Относно начина на извършване на отвлечането на жалбоподателя и баща му са изложени три различни версии: а)според първата версия похитителите са спрели до него и баща му и с пистолет ги принудили да карат след тях; б) според втората версия двама или трима въоръжени качили баща му и него в микробус и ги откарали в неизвестна посока; в) според третата версия терористите са се изравнили с тяхната кола и са ги принудили да спрат, след което са се качили при тях и са им казали накъде да карат, а колата на похитителите изчезнала в неизвестна посока.

Тези факти са обсъдени в мотивите на решението като е прието, че жалбоподателят не може логично да обоснове различните си твърдения, не е възприето твърдението му, че е станала грешка. Също като нелогично е възприето и твърдението,че терористичната групировка, която е отвлякла детето, е прибягнала до такова крайно средство, след като е отправила елементарно искане към кандидата и семейството му да напуснат само джамията Ако действително е имало такава заплахата спрямо молителя, той се е съобразил с нея и опасността за него и семейството му е отпаднала.

Ответникът приема, че по време на всички интервюта кандидатът не е могъл конкретно да посочи от кого точно е бил заплашван и преследван, тъй като е заявил различни предположения – според някой е заплашван от Армията на М., а според други - от проирански милиции, като никой не се е представял.

При постановяване на обжалваното решение административният орган е съпоставил фактите, посочени от жалбоподателя с посочените от съпругата му в проведените интервюта, като е констатирал, че са изложени различни твърдения за едни и същи факти, от което и извод за а неистинност и изопаченост на бежанската история. Съпругата на кандидата Х. А. Ш. в интервю рег. УП5073/21.11.2011 г. твърди, че след като са напуснали джамията са заминали при неин брат в [населено място], Ю. И., останали при него няколко дни, след което се върнали в [населено място], за да си вземат довиждане с роднините на съпруга ѝ и едва тогава напуснали окончателно И.. Противно на това жалбоподателят твърди, че след като са напуснали джамията са се преместили при вуйчото на съпругата му и той им е помогнал веднага да напуснат И. в посока С..

Прието е в заключение недостоверност на бежанската история на жалбоподателя, от което и извод, че спрямо него не е осъществено преследване по изброените в чл.8, ал.1 - 5 ЗУБ основания: раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо е или убеждение. Не се установявали дискриминационни и други неблагоприятни мерки, водещи до риск от преследване също не се установяват, както и предвид заявеното от жалбоподателя, че не е политически ангажиран, не е арестуван или осъждан и не е преследван от официалните власти, както и по съображение, че спрямо жалбоподателя не е упражнявано физическо насилие и не е бил обект на репресии. Изрично в мотивите на решението е обсъдено понятието „преследване” по смисъла на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, като е прието че също не се установява в конкретния случай. По тези съображения е направен извод, че молбата за предоставяне на бежански статут следва да бъде отхвърлено като неоснователна.

В оспореното решение са разгледани основанията по чл. 9, ал.1, т.1-2 ЗУБ, както и изрично поддържаното пред съда основание по чл. 9, ал.1, т.3 ЗУБ. Анализирани мотивите на Решение от 17.02.2009г. по делото Е., С-465/07 на Съда на ЕС. Въз основа на критериите в същото решение за прилагане на чл. 15, буква „в” от Директива 2004/83/ЕО на Съвета и конкретната обстановка в И. според Справка с вх.№ 5145/10.03.2011г. е прието, че провежданите през последните месеци граждански демонстрации преминавали без инциденти, намаляло е значително използването на религиозни шествия като възможност за извършване на нападения с голям брой жертви. Позовава се и на преценката на Държавния департамент на САЩ за общото подобрение на сигурността и нарастващата способност на властта в И. да осигури безопасност на населението. Предпочитаните цели на терористични нападения са иракски граждани с роля в политическия и обществен живот, много ниска била вероятността обикновените граждани да са цели на нападения. Отбелязват се и организацията на действията на полицейските и армейски сили за сигурност.

Правни изводи на съда:

Жалбата е подадена в срок и от лице с право и интерес от оспорването, тъй като е подадена от адресата на неблагоприятен за не го акт, с оглед на което е процесуално

допустима.

По същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Обжалваното Решение, представляващо индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, е издадено от компетентен орган по смисъла на чл. 75 от ЗУБ – председателят на ДАБ, след образувано производство по общия ред пред този орган на предвидени в закона основания – по чл. 72, ал. 1, т. 1 и т. 2 ЗУБ.

По време на производството е спазен срока по чл. 58, ал. 6 от ЗУБ за упътване на чужденеца на разбираем за него език не по късно от 15 дни от подаването на молбата, като такова уведомяване е извършено на 22. 07. 2009 г. в присъствието на преводач и не са нарушени правата на жалбоподателя в хода на производството, касаещи установяването на относимите обстоятелства, соченето и представянето на доказателства за същите, като е осигурен и преводач при извършването на всяко действие, предприето от администрацията на ДАБ.

В Решението са изложени фактически и правни основания за издаването му, същото има за адресат жалбоподателя, по повод на който е образувано административното производство, разпореденото с него е в съответствие с правомощията на председателя на ДАБ по чл. 75, ал. 1 ЗУБ, с оглед на което е спазена и предвидената от закона форма от външна страна за издаването му.

Съдът счита, че не е налице съществено нарушение на административно производствените правила, изразяващо се в неспазване на срока по чл. 75, ал. 1 от ЗУБ, тъй като сроковете за произнасяне от страна на административния орган всякога са инструктивни, като в този смисъл е и постановление № 4 от 22.IX.1976 г. по гр. д. № 3/76 г., на Пленума на ВС. В случая, макар и да е налице неспазване на посочения срок, като няма доказателства за неговото удължаване, нарушението не е съществено, тъй като за разлика от ускореното производство и наличието на разпоредбата на чл. 70, ал. 2 от ЗУБ, предвиждаща преминаване към производство по общия ред, в конкретния случай доколкото се касае за производство именно по общия ред, произнасянето в срок не може да доведе до образуване на друго производство.

Съдът намира, че в мотивите на решението са обсъдени всички факти, съобщени от жалбоподателя за личното му положение, както и за обстановката в И., относими към основанията за статут в Р. Б., като правилно административният орган е обосновал отказ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут, тъй като не са налице материалните предпоставки по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, поради недостоверност на бежанската история на жалбоподателя, които изводи поради обсъдените противоречия при излагането на фактите, съдът изцяло възприема. Тези изводи не са опровергани в хода на съдебното производство поради непредставяне на доказателства. Пред съда са представени доказателства само по твърденията за общата обстановка в И..

Предвид приетите за установени факти по делото относно бежанската история на жалбоподателя, както и по аргумент от противното за липсата на твърдения да е арестуван, осъждан, политически ангажиран или преследван от официалните власти, то следва извод, че спрямо жалбоподателя го не е било осъществено преследване по изброените в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ причини, а именно: раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, поради политическо мнение или убеждение, също така не са установени дискриминационни и други неблагоприятни мерки, водещи до риск от преследване, не са посочени и други релевантни причини, обосноваващи опасения за преследване. по смисъла на чл. 8, ал. 2 - 5 от ЗУБ и риск от бъдещо такова.

Поради това неоснователни са твърденията в жалбата, че е налице „преследване” по смисъла на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ. Посоченото изисква нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повторяемост, което не се установява в конкретния случай, както правилно е прието в мотивите на обжалваното решение.

На основание чл. 9 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън страната си на произход или местоживеене по причина на заплаха за неговия живот, сигурност или свобода, поради насилие, възникващо от ситуации като въоръжен конфликт, както и когато е изложен на опасност от изтезание или други форми на нечовешко или унижително отнасяне или наказание и по тези причини не може или не желае да се завърне в страната си на произход или местоживеене. За да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут следва да съществува вероятност за нечовешко или унижително отнасяне при реализиране на наказанието, а такива данни липсват.

Установената фактическа обстановка не дава основания да се приеме, че жалбоподателя, е бил принуден да отпътува от И. поради реална опасност от тежки посегателства, а както обосновано се приема в мотивите на решението, недостоверно и противоречиво от гледна точка на фактите е бежанската история на жалбоподателя, съпоставена с твърденията на съпругата му за идентични факти.

По отношение на позоваването в жалбата на задължителното тълкуване на чл. 15, буква „в” от Директива 2004/83/ЕО, дадено в Решение от 17 февруари 2009 г. по дело № С-465/07, Е., на разширен състав на Съда на Европейските Общности, то е неоснователно. Наистина в него се казва, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи. Но също така в това решение е конкретизирано, че съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

Това условие не е налице в настоящия случай, тъй като няма данни насилието в И. да е достигнало към момента такава изключителна степен. Също така, имайки предвид мотивите на решението по дело № С-465/07, въпреки че не е необходимо кандидатът да е персонално застрашен, за да се ползва от защита по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, то в колкото по-голяма степен кандидатът е в състояние да докаже, че е конкретно засегнат, поради фактори свързани със специфичните му лични обстоятелства, толкова по-ниска степен на насилие е необходимо да бъде установена, за да му бъде предоставена субсидиарна закрила и съответно – колкото по-малко той е в състояние да покаже, че лично

би бил обект на насилие, толкова по-голяма степен на насилие следва да бъде установена.

Оценката за ситуацията в И. се съдържа в справка вх. №5145 от 18.10.2011 г. на дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и европейски бежански фонд“ на ДАБ. Според справката най- силно са застрашени представители на правителството, партийни активисти, журналисти, лекари, съдии и др. от тази категория, към която няма данни, че жалбоподателят принадлежи.

В справката изрично е посочено, че като цяло обстановката в И., е стабилизирана. Макар да съществува риск от извършване на терористични атентати, те са спорадични актове на насилие. Това се доказва и от представените справки за актове на насилие пред съда. По отношение на същите съдът приема само относими такива до датата на постановяване на оспореното решение – 16.01.2012г., на основание чл.142, ал.2 АПК. Осъществени факти след тази дата - от 26.01.2012г. в [населено място], на което е извършено позоваване в жалбата е неотнормо, тъй като административният орган не е имал възможност по време да го вземе предвид. Следва извод, че цялостната оценка на ситуацията в И. въз основа на общоприетите критерии и дефиниции не позволява тя да бъде определена като достигаща границите на въоръжен конфликт. В момента отсъстват основания към които и да било район или провинция на страната да се приложи квалификация за наличие на "безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт". Вследствие настъпилите промени от края на 2007 г. се наблюдава и засилваща се тенденция към завръщане на иракски емигранти в И., както се посочва в справката. С оглед на това преценката за предоставяне на закрила на търсещите убежище от [населено място] следва да бъде строго индивидуална.

Сведенията за атентати в различни градове на И. следва да се преценяват от гледна точка на това дали в същите населени места жалбоподателят е живял със семейството си. На въпроса за професията му е заявил, че е издържан от братята си и е дал сведения, че е живял в Б.. Конкретно жителите на Б. според Справката за актуалната обстановка, могат да бъдат обект на нападение според професионалното им положение, религията или етническият им произход, както и други лични причини. Видно от регистрационния лист, всички роднини на жалбоподателя са в И.. За тях не посочва съществуването на конкретни лични заплахи или лично положение, от което да следва, че могат да бъдат конкретен обект на нападение. Съдът приема, че такива лични основания не съществуват и по отношение на бащата на жалбоподателя, предвид недостоверността на историята за отвличането му.

Следва извод, че спрямо жалбоподателя и член на семейството му не са налице никакви лични заплахи от една страна, а от друга е налице изменение в общата обстановка в И., видно от Справката на дирекцията, която следва да се определи като актуална предвид близката дата на изготвянето ѝ спрямо датата на обжалваното решение. Съдът приема, че именно последната справка отразява актуалната обстановка в И. и правилно обжалваното решение е основано на фактите в същата. Изложените факти в справката,

приета пред съда за публикации в български медии, не променят тези изводи – за спорадични актове на насилие, също и по съображение, че констатациите и изводите в справката не са оборени от други доказателства по делото.

Предвид горното, изложените от жалбоподателя причини за нежеланието му да се върне в страната по произход, не са обусловени от страх от преследване, по смисъла на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, поради което председателят на ДАБ, правилно е приел, че молбата е неоснователна.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на Административен съд София-град приема, че подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна. Обжалвания административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма, в съответствие с целта на закона, като са спазени материалноправните разпоредби и без да е налице съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение, 12 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата А. Ф. Д., гражданин на И., роден на 25.12.1984 г. в [населено място], И., с ЛНЧ [ЕГН], срещу Решение № 28 / 16.01. 2012 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при МС. **РЕШЕНИЕТО** подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Р. Б., в 14-дневен срок от съобщението.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: